

[Svend Andersen (Rosk. a.)]

være med til at fjerne støtten til fuldstændig enøjet venstreorienterede filmtidsskrifter, filmbøger osv. Det eneste positive, disse tidsskrifter har gjort, er, at de har indeholdt en masse meget kritiske artikler om fru Nathalie Lind fra partiet venstre, men ellers må man vel erkende, at der ikke står ret meget fornuftigt i disse tidsskrifter.

Ikke engang den form for offentlige udgifter vil man fra disse partier være med til at skære ned på. Jeg synes, det er meget mærkværdigt, og jeg skal i hvert fald gøre mit til, at venstres og det konservative folkepartis vælgere bliver gjort opmærksomme på, hvad det er for en måde, partierne stemmer på her i folketings-salen.

Hr. Melchior fra centrum-demokraterne vil ligesom prøve at sige, at der skam er fodslag, og at der ingen ændringer er i centrum-demokraternes politik med hensyn til workshoppen. Så vidt min erindring slår til, går den ud på, at hr. Brusvang nærmest lagde det op som en betingelse for, at man overhovedet ville støtte regeringen, at denne workshopbevilling kom ud af finansloven.

Ministeren for kulturelle anliggender (Niels Matthiasen):

Man kan selvfølgelig undre sig over, at en justering af filmloven, som stort set kun indeholder tekniske ændringer, kan bringe så mange på talerstolen og også få fru Tove Jørgensen til at sige, at nu er dansk filmkultur prisgivet, og hr. H. C. Hansen til at komme med usandfærdige og urimelige angreb på kammeradvokatens hæderlighed, men det viser altså den interesse, der altid vil være om en filmlov.

Jeg vil dog gøre den bemærkning, at jeg tror nu ikke, man kan tale om, at dansk filmkultur er prisgivet under den filmlov, vi har haft, og den, vi får. Tværtimod må man vel sige, at der i øjeblikket finder en opblomstring sted, som der ikke har været i mange år, også kvalitetsmæssigt.

Så kan man drøfte begrebet filmkæder. Det kan jo være mange ting. Det kan også være det, at man i store, gamle biografer indretter flere små, som kan give et afvekslende repertoire og samle et forskelligt publikum, som man f. eks. har gjort det hos Henning Carlsen i Dagmar, og som man har gjort det andre steder.

Der er selvfølgelig problemer i forbindelse med dette, og jeg deler også den bekymring, der har været udtrykt for, at det bliver det eneste, der findes, men så må vi jo tage det op i en sådan situation, sådan som vi også drøftede det i sin tid, da vi ophævede hele bevilningssystemet.

Jeg vil også gerne sige, at jeg opfattede fru Birthe Weiss' bemærkninger til hr. Melchior nærmest som et udtryk for glæde over, at centrum-demokraterne ikke var at finde blandt dem, der kunne mistænkes for at ville omgås med tanken om censur.

Jeg kan altså udtrykke min glæde over, at det efter udvalgsarbejdet ser ud til, at lovforslaget kan vedtages i den form, det er fremsat i, men jeg vil også gerne sige, at jeg kan føle en vis skuffelse over, at det tilsyneladende ikke vil lykkes at skabe et endnu større flertal for at opretholde to væsentlige bestemmelser i den gældende lov, som ikke er berørt af mine ændringsforslag. Jeg tænker naturligvis først og fremmest på bestemmelsen i lovforslagets § 11, stk. 2, om bestyrelsens bemyndigelse til selvstændigt at råde over instituttets bevillinger, en bestemmelse, der helt mister sit indhold, hvis man vælger en tilføjelse som den af fremskridtspartiet, venstre, de konservative og kristeligt folkeparti foreslåede. Jeg tænker også på § 11, stk. 2, nr. 3, om filminstitutts workshop, som efter de samme partiers forslag rent ud skal ophæves.

Vi har drøftet disse spørgsmål så ofte og så omfattende både i salen og i udvalget, at det kan forekomme næsten ørkesløst at tage diskussionen op igen, men jeg vil alligevel komme med et par principielle bemærkninger.

Ændringsforslag nr. 5 siger, at ministeren skal kunne omgøre filminstitutts bestyrelses beslutninger. Bemærkningen hertil er den lakoniske, at hensigten er at give den ansvarlige minister en mulighed for at standse en bevilling. Så bliver den ansvarlige minister altså så meget klogere. Nu ved han, i hvilke tilfælde, på hvilke kriterier og efter hvilken procedure han skal standse en bevilling, som instituttets bestyrelse har besluttet sig for.

Jeg har under første behandling i første samling gjort rede for, at jeg i princippet ikke kan medvirke til en ordning, hvorefter ministeren skal tage stilling til støtten til den enkelte film, og det er den situation, den foreslåede bestemmelse vil medføre.

Jeg har også berettet, at vi i ministeriet, i lys